

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X, aan boord van Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen I te Rotterdam van 18 Januari 1951 inzake den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting voor het jaar 1947;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, na vergeefse reclame tegen den hem voor het jaar 1947 opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting, zich heeft gewend tot den Raad van Beroep, die de beschikking van den Inspecteur heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen:

"dat appellant op zijn inkomen in mindering wil brengen een post voor onbelaste reserve ad f.1.500,- en voor een reserve tot gelijkmatige verdeling van koetert en lasten f. 800,-, doch de Inspecteur van mening is, dat appellant het recht mist om deze reserveringen op zijn belastbaar inkomen in mindering te brengen, daar appellant niet, zoals art. 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, zoals dit luidde vóór het in werking treden van de Wet Belastingherziening 1950, voorschrijft, regelmatig boekhoudt met geregelde jaarlijkse afsluitingen, gepaard gaande met een inventarisatie;

dat appellant dit standpunt heeft betwist en van mening is, dat zijn boekhouding geheel aan de door art. 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 gestelde eisen voldoet, daar hij toch een kasboek bijhoudt en elk jaar een balans en een winst- en verliesrekening opstelt, waarvan hij ter zitting enige specimina heeft vertoond ;

dat de Inspecteur heeft aangevoerd, dat het hem onder die benaming overgelegde boek geen kasboek is, dat de winst alleen uit de winst- en verliesrekening kon worden afgeleid en niet uit de balansen door kapitaalsvergelijking, dat er geen jaarlijkse afsluiting en inventarisatie plaats vond en

dat uit de boekhouding niet blijkt het bedrag van de onttrekkingen en van de ingebrachte kapitalen;

dat appellant heeft betoogd, dat in een kasboek alleen de bedrijfsontvangsten en -uitgaven behoren voor te komen, doch niet die betreffende beleggingen, opbrengsten daaruit, privé-gebruik e.d., zodat terecht de onttrekkingen niet in het kasboek genoteerd zijn; dat evenwel deze onttrekkingen rechtstreeks uit de balansen en winst- en verliesrekeningen kunnen worden afgeleid, zoals appellant ter zitting nader heeft aangetoond;

dat de Inspecteur er naar de mening van de Raad terecht op heeft .gewezen, dat het voor de toepassing van art. 10 jo art. 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, zoals dit leidde vóór het in werking treden van de Wet Belastingherziening 1950, niet voldoende is, dat de winst en de onttrekkingen indirect uit de boeken kunnen worden afgeleid, omdat er anders geen verschil zou zijn tussen een conform art. 9 en een conform art. 12 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 gevoerde boekhouding;

dat voorts de door appellant aangegeven methode ter berekening van de winst en de onttrekkingen alleen mogelijk is als een belastingplichtige een batig resp. nadelig verschil tussen ontvangsten en uitgaven steeds in privé opneemt (onttrekkingen) resp. bijstort, welke handelwijze appellant, naar hij mededeelt, toepast, doch die niet uit de boeken blijkt;

dat het de bedoeling van art. 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 is, dat de winst kan worden bepaald door vermogensvergelijking met aftrek van de ingebrachte kapitalen en bijtelling van de onttrekkingen;

dat derhalve volgens art. 9 de onttrekkingen in het kasboek behoren te worden genoteerd en dat, nu dit niet is geschied, appellant zijn boekhouding conform art. 12 van meer genoemd Besluit heeft ingericht, zodat appellant niet het recht heeft om de in art. 10 genoemde reserves op zijn belast baar inkomen in mindering te brengen en de aanslag en de uitspraak van de Inspecteur behoren te worden gehandhaafd;"

Overwegende dat belanghebbende in cassatie klaagt over schending van artikel 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, aangezien uit 's Raads overwegingen ten aanzien der feiten volgens belanghebbendes mening blijkt, dat zijn boekhouding wel voldoet aan de in artikel 9 voornoemd gestelde eisen;

Overwegende dienaangaande:

dat artikel 9 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941; zoals dat met betrekking onderhavige jaar luidde, voorschrijft voor de winstberekening onder meer bij te tellen en af te trekken gelden aan het bedrijfsvermogen onderscheidenlijk onttrokken en toegevoegd, terwijl artikel 12 van bijtelling of aftrekking van gelden niet spreekt dat daaruit moet worden afgeleid dat naar den opzet van dit Besluit de belastingplichtigen bedoeld in eerstgenoemd artikel, anders dan die bedoeld in laatstgenoemd artikel, verplicht zijn in hun boekhouding een afzonderlijke bedrijfskas op te nemen en boek te houden van de gelden daaraan voor privé-gebruik onttrokken of daaraan uit het privé-vermogen toegevoegd;

dat nu belanghebbende, blijkens hetgeen door den Raad van Beroep feitelijk is vastgesteld, in zijn boekhouding geen afzonderlijke bedrijfskas heeft opgenomen, immers hij een batig saldo tussen ontvangsten en uitgaven steeds in privé opneemt en een nadelig saldo uit zijn privé-kas bijstort, zonder dat daarvan uit zijn boekhouding blijkt;

dat mitsdien belanghebbende niet behoort tot de belastingplichtigen bedoeld in artikel 9, doch tot die bedoeld in artikel 12, en dus aan hem ingevolge het laatste lid van laatstgenoemd artikel, zoals dat ingevolge artikel 5, letter B, der Wet Belastingherziening 1947 is komen te luiden, aftrek ter zake van het vormen van een onbelaste reserve en van een reserve tot gelijkmatige verdeling van kosten en lasten niet is toegestaan;

dat het middel dus vruchteloos wordt voorgesteld;

V e r w e r p t het beroep.

Gedaan bij de Heren Dubois, waarnemend-President, Boltjes, van Rijn van Alkemade, Wiarda en van der Loos, Raden, en door den waarnemend-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den veertienden November 1900 een en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Dubois